

Petr Drulák a Ilona Švihlíková během dialogu „Co nás čeká a nemine?“

Autor: A. J. Tůma

Petr Drulák v dialogu zakladatelů spolku **Svatopluk** nazvaném *Co nás čeká a nemine?*, zveřejněném i na **YouTube** (s Michalem Semínem a Ilonou Švihlíkovou) komentuje Carlsonův rozhovor s Putinem:

„On (Putin) říká: Nad Američany se dá těžko vyhrát propagandistická válka. A to bych řekl je určitý fakt, který mějme na mysli, protože tady se neustále opakuje ruská propaganda, kremelská propaganda. Uvědomme si, že Rusové jsou v propagandě naprostí břídilové, ale naprostí. Prostě ti, kteří vytvořili moderní aparát propagandy, a kteří ho zdokonalili do toho, co dneska znamená dělat kvalitní propagandu, jsou Spojené státy americké. Platí to od dvacátých let, kdy tam vychází ta klíčová knížka od **Bernayse** *Propaganda*, která inspirovala Goebbelse, to přichází ze Spojených států. A Spojené státy v tom jsou dokonalé. Proto ta ruská propaganda je taková neumělá až směšná, a ten Putin to ví a říká ,my se do toho nepouštíme, a navíc kdybychom odhalili všechny ty argumenty, tak akorát odhalíme svoje zpravodajské zdroje, a to nás poškodí‘. Takže tohle byla jeho reakce, která myslím zase nám dává jinou perspektivu na to, když se mluví o všech těch propagandách. Ten, kdo vytváří tu nejefektivnější propagandu, to je Západ, a především Spojené státy. A to vidíme v tom našem mainstreamu. To jsou propagandistické produkty, které někdy jsou fakt chytře udělané, a není úplně jednoduché je prohlédnout. U těch ruských propagandistických produktů, nebo u

toho co se spojuje s tím Kremlem, to jsou většinou tedy řekl bych někdy až amatérské pokusy, z toho, co tak koluje.“

Tak vida, oni ti Rusové vlastně ani pořádně lhát neumějí. Rozhodně ne tak dobře jako Američané. Další mince na misku vah ve prospěch **Putina**. Nesporně vidíme určité sympatie k Rusku, skrývané stále nebdaleji. Drulák je mezi nimi jenom jedním z těch inteligentnějších a uměřenějších hlasů, ty ostatní většinou ani nestojí za to komentovat. Asi to bude spíše výsledek pochopitelného zoufalství ze stavu Západu, než skutečného obdivu k Putinovi, Číně a spol. Pro lidi, kteří mentálně setrvávají v absolutní nevěře v možnost hledání třetích cest, to ovšem znamená, že trochu té naděje je přímo nutné hledat na Východě... V české alternativě nic neobvyklého, ba přímo systematický „nativ“, vysílající v rámci „diskursu“ jasné „signály“.

Dost symptomatická je zmínka o Goebbelsovi. Teď je ohromně módní vidět všude kolem sebe „čtvrtou říši“. Zmíněný Bernays kdysi napsal, že Goebbels prý vlastnil jeho knihy. Ve skutečnosti ale s jistotou nevíme, zda je to pravda. Napsal to přece jen mág propagandy o svém sokovi. Ovšem v médiích i odborných kruzích se od té doby šíří spekulace, podávaná jako fakt, že Goebbels prý četl Bernayse. A od toho je už jen krůček k tvrzení, že Goebbels se Bernaysem inspiroval. Rozdíl ve formulaci zdánlivě minimální, rozdíl ve vyznění ovšem zásadní. Inu, říká-li se něco dostatečně často a přesvědčivě... Však tisíckrát opakovaná lež se stává pravdou, jak přece řekl... kdo že? Goebbels to tedy určitě nebyl, ale všichni si to myslí. A o to tady jde. Typická bernaysovština.

Zájemce o hlubší seznámení s fenoménem Bernays odkazují na obsáhlý článek v časopisu *Radix*, 5. díl. Vybírám úryvky:

Anglosasové a zejména Britové efektivně odírali a masakrovali domorodce v šestině světa, ovládaného jejich násilnou mocí, tradičně vedli nejvíce válek, po staletí provokovali a podporovali všechny možné konflikty, aby oslabili své konkurenty, praktikovali eugeniku, rasismus, segregaci, genocidy, koncentrační tábory. V Sovětském Rusku byli lidé masakrováni s tak temnou brutalitou, že skutečné počty obětí bolševické genocidy se už nikdy nedozvíme. Ale od dob Bernayse jsou, minimálně v primární emoci davu, synonymem militarismu a násilí Němci. Propagandisté šikovně spletli dohromady tradici pruského vojáctví a německé kázně a výkonnosti a vytvořili nový obraz Němce jako onoho militantního „skopčáka“. Ten ostatně v podvědomí mnohých přežívá dodnes, posílen ovšemže o sugestivní obrazy stereotypní prezentace druhé světové války v pečlivém aranžmá vítězů a jim sloužících spisovatelů, novinářů, filmařů či historiků.

Během první světové války byl Edward Bernays, už tehdy vyhlášený reklamní mág, vládou prezidenta Woodrowa Wilsona jmenován do týmu válečných propagandistů, známého jako Creelův výbor. Tato skupina měla jediný úkol:

Přesvědčit Američany, že USA musí vstoupit do války proti Německu s cílem „přinést Evropě demokracii“. Tehdy teprve šestadvacetiletý marketér zde zahájil svou hvězdnou kariéru zakladatele moderní politické manipulace.

„Lidé, o nichž jsme většinou nikdy ani neslyšeli, nám vládnu, utvářejí naše myšlení, formují náš vkus a vnukávají nám nápady. To oni tahají za nitky veřejného mínění, využívají odvěké sociální síly a přicházejí s novými metodami, jak spoutat a ovládnout svět,“ pravil Bernays v knize *Propaganda*. Dělal všechno proto, aby k těmto lidem patřil i on sám.

Samotným vrcholem politického marketingu je dokázat přesvědčit masu, že „propagandu“ dělají jen ti druzí. Že „naše“ propaganda je sice produktem jisté nadřazené inteligence, kterou se občas rádi pochlubíme, ale vlastně to není propaganda. Je to jen řízená komunikace s davem ve jménu stability demokracie. A tak Bernays a spol. se skromností sobě vlastní rádi přenechávají uznání a tituly jako „mistr propagandy“ konkurentům z opačného břehu, jako byl třeba jistý Goebbels, který neměl tolik fištrónu a nenapadlo ho slovo propaganda opsat nějakým eufemismem, dokonce si ho s naivitou pravého idealisty vetkl do názvu svého ministerstva. Ošklivá je propaganda, ale kdekdo je dnes hrdý na to, že pracuje v public relations.

Takže o prohnanosti americké (a ve skutečnosti hlavně britské) propagandy nikdo soudný samozřejmě nepochybuje. Ale stavět do opozice „naivní“ ruskou propagandu? Ta dobrácky hloupoučká propaganda putinovského typu. Jakou by mohla mít šanci proti sofistikované manipulaci západních médií a politiků? Pitomá stalinistická propaganda budovatelských hesel. Kdo tomu jen mohl uvěřit? Ale pozor, je tu ještě docela jiná propaganda. A ta je tak úspěšná, že si dnes mnozí ani neuvědomují, jak jsou v ní mentálně ponořeni. Tak hluboko a autenticky, že v jejím rámci myslí a interpretují svět se stejnou samozřejmostí, s jakou dýchají vzduch. A že její dlouhodobé působení je příčinou onoho rozkladu Západu, proti němuž spolky jako Svatopluk (snad) chtějí bojovat.

Nemluvím o snadno průhledných putinovských falších, které nadšená česká (ale i západní) alternativa nevidí asi jen proto, že se přece nesluší házet klacky pod nohy rytíři na bílém koni, od něhož si toho tolik slibují vlastenci odleva doprava – ani nevádí, že každý něco docela jiného.

Třeba když Putin naříká nad agresivitou NATO, která jeho, mírotvorce, donutila vstoupit na cizí území, čistě pro bezpečnost souženého ruského člověka. Ve stejném rozhovoru ovšem přednáškou z vybraných úseků dějin jen tak mimochodem sděluje, že Ukrajina je stejně nakonec Rusko, takže co. A byla jím dávno předtím, než vzniklo nějaké NATO. Ať si každý vybere, tak jako tak má Rusko pravdu – a Ukrajina smůlu.

Do jaké míry to, co dnes drtí Evropu, bylo vymyšleno Moskvou, komunistickou internacionálou a jejími odnožemi, nohsledy a následovníky nejrůznějších akcentů a

barevných odstínů? Mluvím o tom, co nemá mít jméno, ale co svírá Západ ve svých pařátech nejpozději od konce šedesátek a stále pevněji a sebevědoměji. Ještě za studené války nám to tady bylo vpraveno do genů, na Západě to bylo módou nevědomých levicových humanistů, antifašistů a maoistických intelektuálů. Pád železné opony nám přinesl svobodu a demokracii – globální kapitalismus jako lepší feudalismus a především mnohem sofistikovanější a trvanlivější variantu bolševismu.

Že se Putin dnes hlásí k odkazu sovětské říše, není žádným tajemstvím. Že má stejně široce rozevřenou náruč pro své nejen slovanské soudruhy v Evropě, je zjevné. A metody, které používá k oblbnutí svých západních protivníků, jsou tytéž, které vymyslel a s takovým úspěchem použil už strýček **Stalin**. Zejména jde o všeobjímající argument antifašismu, který tak vzrušoval intelektuály na Západě už ve dvacátých letech a tolik lahodil uchu těch, kteří v jeho jménu spojili své peníze a síly s nejbrutálnějším vrahem všech dob, aby zajistili pokračování moci svých peněz alespoň v části Evropy. Tu druhou mu za odměnu klidně přenechali – dočasně.

Putin se dnes nezdráhá určovat, s přímo americkým sebevědomím, jaký typ politiky a myšlení bude povolen v zemích, které se rozhodl zahrnout do své laskavé sféry zájmu. Kyjev je zkrátka potřeba denacifikovat, čemuž česká alternativa samozřejmě nadšeně tleská. Rusko taky nemá žádný zájem na Pobaltí, jak Kreml opakuje, ale neváhá vydávat zatykače na pobaltské politiky. Důvod je jednoduchý – jsou to asi nacisté, když už se emancipovali od sovětské éry natolik, že nechtějí zasypávat květinami památníky na krvavý pochod rudé armády a oslavovat stalinské „osvobození od fašismu“. Ukrajina – a možná i Pobaltí – mají tak jedinou věc jistou: denacifikace je čeká, ať už je definitivně ovládne Rusko, nebo Západ. Oba světy totiž na antifašismu stojí celou svou existencí a legitimitou.

Alain de Benoist ve skvělé knize **Totalitarismus** píše:

„Vítězství v roce 1945, které západní Evropu osvobodilo a ve stejném okamžiku zpečetilo útlak východní Evropy, umožnilo zároveň zničení jednoho totalitního systému a uznání druhého. Tím se pojem totalitarismus zdiskreditoval do té míry, do jaké zahrnoval zároveň vítěze a poraženého. Současně učinilo zničení nacionálního socialismu z ‚antifašismu‘ – účelově racionální kategorie, která se spojenectví mezi Sovětským svazem a západními demokraciemi pokoušela dodat minimální ideologický obsah – nepopíratelný základ legitimacy komunismu.“

Stéphane Courtois: „Díky účasti komunistů ve válce a na vítězství nad nacionálním socialismem triumfovalo na levici s konečnou platností pojetí antifašismu jako měřítko pravdy a komunisté se samozřejmě vystupovali jako jeho nejlepší představitelé a obhájci. Antifašismus se stal definitivním označením komunismu. To komunistům ulehčovalo umlčování reptalů ve jméno antifašismu.“

Putin si dovoluje, protože ví, že argument antifašismu stále dobře funguje a pokryteckému

Západu se proti němu těžko protestuje, sám je přece celou svou hodnotovou politikou postaven na „znemožnění opakování holokaustu a zločinů nacismu“.

Evropské centrální banka sídlí ve Frankfurtu, rodišti Rothschildovského klanu i neomarxismu. Ale nejen to. Christine Lagardeová, prezidentka ECB: „Hlavní budova ECB ve Frankfurtu stojí na místě spojeném se zvěrstvy holokaustu. U příležitosti Mezinárodního dne památky obětí holokaustu si připomínáme, že tyranie a bezprávi se již nikdy nesmí opakovat. Základním kamenem tohoto závazku je budování evropské jednoty.“

Benoist: „Když komunisté čelí fašismu a vzdorují mu ještě větší silou než jiní, potom každý antikomunismus jde, objektivně posuzováno, na ruku fašismu (sylogismus při alternativním závěru).“

Protifašistická ruská rétorika je tradičně určena pro post-sovětské publikum, které nemá lepší motivační a sjednocující mythus než tzv. vlasteneckou válku. Ale je určena i pro západní levice, intelektuály, alternativu, ostalgiky, pro zklamné kapitalismem, zděšené liberalismem a progresivismem, pro obecný lid, vesměs vycvakaný v marxistickém nebo neomarxistickém étosu.

Začátkem osmdesátých let varoval Ameriku zběhlý agent KGB **Jurij Bezmenov** a celkem marně se snažil upozorňovat na komunistickou taktiku psychologické války. Málokdo ho tehdy bral vážně a dnes se nestačíme divit – úspěšně debilizovaná západní civilizace si stále méně uvědomuje, kde jsou vlastně kořeny toho všeho. Bezmenov odhalil plány Moskvy na dlouhodobé, systematické podkopávání morálky a identity Američana, potažmo západního člověka a jeho myšlení.

Bezmenov: „KGB je na Západě vnímána ve stylu Bondovek jako nějaká špionážní agentura, ale pětáosmdesát procent jejího úsilí a kapacity se soustředí na ideologickou subverzi.“

Bezmenov upozornil, ostatně nejen on, na řadu věcí, které nám dnes znějí více než povědomě:

„Cílem je změnit vnímání reality každého Američana do té míry, aby přes množství informací nebyl schopen rozumně vyhodnotit, jaké jsou skutečné zájmy jeho země, komunity, rodiny i sebe sama.“

„Na pravdivosti informací už nezáleží. Člověk, který byl ideologicky zpracován, není schopen posoudit informace. Fakta mu už nic neříkají. Stali jsme se společností znepřátelených kmenů, kde někteří lidé otevřeně odmítají i fakta,

pokud by zpochybnila jejich verzi dějin a jejich názory.“

„Pokud lidé nepochopí hrozící nebezpečí tohoto vývoje, nic nemůže Spojeným státům pomoci. Můžete se rozloučit se svou svobodou.“

Bezmenov mluví o hippies 60. let, kteří se v osmdesátkách dostali do veškerých mocenských pozic, a kteří jsou zcela kontaminováni marxisticko-leninským myšlením:

„Jsou naprogramováni tak, aby mysleli a reagovali na určité podněty určitým reflexivním způsobem, jako Pavlovovi psi. Potom nemůžete změnit jejich názor, i když je vystavíte racionálním argumentům a pravdivým informacím. Nic racionálního nemůže změnit jejich vnímání a logiku chování.“

Demoralizace je procesem nevratným. Bezmenov tvrdil už v roce 1984, že tento proces je v Americe *de facto* dokončen. Amerikanizovaná západní Evropa přijímá tento trend s menším zpožděním, východní Evropa s větším. Až po pádu železné opony, říká se, ale co byly osmdesátky v komunistickém Československu, než další variace na Ameriku? Hudba, móda, konzum, kina plná hollywoodských trháků, nekritický obdiv k Západu. Bylo zaseto, a dnes sklízíme. Včetně stalinistického antifašistického narativu, jehož univerzální aplikovatelnost na všechny sféry života znemožňuje normálním Evropanům postavit se za své nejzákladnější zájmy a práva.

Benoist: „V soustředěných vlnách, které po sobě následovaly, mohl být z ‚fašismu‘ nakonec obviněn každý. Již André Malraux si všiml, že ‚komunisté o svých nepřátelích vždy tvrdí, že jsou fašisté‘.“

„Protože byl každý protivník komunismu považován za potenciálního nacistu, stali se zároveň i sovětské teroristické metody, posvěcené antifašismem, omluvitelnějšími a pochopitelnějšími.“

Tzv. kontra-elity, které má prý vychovávat **Jungmannova akademie** Petra Hampla a spol., jsou při kritickém pohledu spíše měkčí obdobou Večerní univerzity marxismu-leninismu. Jedním z vyučujících je zde docent Skála, marxista souzený za zpochybnění sovětského zločinu v Katyni. Zdá se, že nikoli přesto, ale právě proto je velkou částí vlastenců vnímán jako oběť a hrdina. Slyšíme rozhořčené volání po spravedlnosti: nikdo prý nemůže být souzen za své názory na nějakou historickou událost. Kde byli tito bojovníci za svobodu slova posledních třicet let? Aha, opačně to neplatí. A jsme zase u síly **antifašismu**. Hlavně, že se alternativní média dennodenně pohoršují nad dvojnásobným metrem mainstreamu.

Benoist: „Bývalému nacionálnímu socialistovi se každý navěky vyhne, když byl někdo komunistou, ztrátu prestiže a společenského statusu to neznamená nikdy.“

„Stalinistickému spisovateli nebo umělci se kvůli stalinismu retrospektivně žádné ocenění neodepře, Pablo Neruda, Bertold Brecht nebo Sergej Ejzenštejn nejsou kvůli svému talentu oslavováni bezdůvodně. **Pierre Drieu La Rochelle, Louis-Ferdinand Céline** či Leni Riefenstahlová zůstávají, i když jim talent upírán není, obklopeni zlopověstnou aurou, která připomíná, že ‚talent není omluva‘.“

Ono je to nakonec trochu jedno. Všichni ti nadšení fanoušci jedné nebo druhé strany se nakonec zase jenom budou divit. Vždyť americká a ruská politika vždy v rozhodujících okamžicích historie stála pevně při sobě a bojovala s nepřítelem ruku v ruce. A vyvrcholení toho všeho, zrušení tzv. studené války, se ne náhodou odehrálo v kulisách velkolepé frašky.

Amerika a Rusko, to je systém dnešního světa. Čirý souběh a harmonie. Dříve i dnes proti Evropě, ovšem ta dnes vychází vstříc a páchá sebevraždu sama a dobrovolně, pod vedením bolševických eskamotérů. Největší umění války je vyhrát a vůbec neválčit. Rusko a Amerika se teď jízlivě popichují, protože si vzájemně hlídají svou rozpínavost. A nezapomínejme, že Rus má pořád ještě pod svou knutou kus Evropy včetně prastarého křižáckého Královce. Ale pokud by se zázrakem odněkud vynořil skutečný nepřítel systému, nestačili bychom se divit, jak by si Kreml a Washington zase rychle padly do náruče.

Ostatně onen Bernays v obou válkách propagandisticky bojoval proti Německu, tedy fakticky vždy na straně Ruska. Byl hlavním aktérem obrovské kampaně, která dokázala s použitím lží a manipulací zcela obrátit americké veřejné mínění a přimět ho k souhlasu se vstupem USA do první světové války.

Mimochodem Bernays byl také synovcem Sigmunda Freuda, kterého obdivoval – a zde můžeme klidně říci, že se jím i inspiroval. Freuda, který tak mohutně inspiroval i Frankfurtskou školu. Jeví se to všechno jako podivný propletenec, ale když ho rozmotáme, vidíme jednotlivá chapadla obludné chobotnice, kterou se nebojme pojmenovat: Bolševismus!

Podle **Alaina Besançona** „spočívá jeden z největších úspěchů sovětského režimu v tom, že rozšířil a prosadil svoji vlastní klasifikaci politických systémů“.

Neomarxistické „zkažíme Západ, až bude smrdět“ a marxistická psychologická válka proti Západu se v základech neliší, jedno jsou. Bez ohledu na jejich vzájemné ambivalence u nich platí, že nepřítel mého nepřítele je mým spojencem. Že za bolševismem nevidíme bolševismus, ale pouhý „progresivismus“, či dokonce „fašismus“, neřku-li přímo „nepředvídatelný vývoj“, je důkazem, jak moc je jejich taktika úspěšná.

Bezmenov se mýlil v mnohém, včetně řady svých predikcí. Ale věděl, o čem mluví: o dlouhotrvající psychologické kulturní válce, v níž suverénně vyhrávají bolševici [= egalitáři] všech odstínů. Fakt, ke kterému jako by dnes mnozí byli slepí, a raději zuřivě pálí na falešné

terče.

„Psychologická subverze je tak úspěšná, že v to Andropov a další soudruzi snad ani nemohli doufat“, říká Bezmenov. Ano, není pochyb, že část viny je v nás, v naší blbosti a smířlivosti.

Úplně běžně se na české alternativě kritizuje **mccarthismus** a dokonce je přirovnáván k politickým tlakům a cenzuře dnešního Západu. Přitom **McCarthy** se po americku, trochu neomaleně, jen snažil potlačit obludnosti dnes nám vládnoucí, dokud to ještě bylo teoreticky možné. Nikdo z alternativy nepochybuje, že Hollywood je dnes plný marxistů a progresivních levičáků. Ale asi se domnívají, že v padesátých letech tomu bylo jinak. Proto je pro mnohé české vlastence mcarthismus něco jako předchůdce evropské komise. Prý (samozřejmě paranoidně) všude viděl nějaké komunisty. Jaká nespravedlnost, že? Naše alternativa se neváhá zas a znovu pochlubit, z jakých ideových pozic vychází.

„Na rozdíl od dnešních USA nebude v budoucí marx-leninské Americe žádný prostor pro nesouhlas.“ (Bezmenov, 1983)

Poznámka

Citáty frankofonních autorů jsou vesměs převzaty z knihy pro dané téma stěžejní: Alain de Benoist: *Totalitarismus*, vydáno v roce 2018 laskavou péčí Délského potápěče